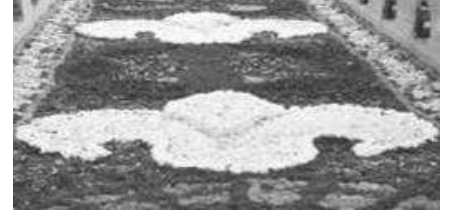
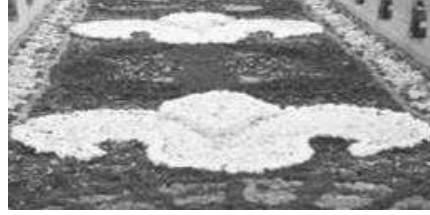
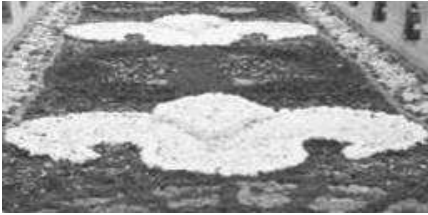

Tanúság

A NAGYMAROSI EGYHÁZKÖZSÉG HÍRLEVELE

XVII. ÉVF. 2012. ÚRNAP

Húsvét és pünkösd után mi változott bennünk?

Negyven napon át nagyon komolyan készültünk húsvét ünnepére. Böjtöltünk, aszketikus gyakorlatokat vállaltunk, többet imádkoztunk, Istennel való kapcsolatunk intenzívebbé vált a szent negyven nap idejére. Miután elérkezett húsvét ünnepe, mintha leeresztene a keresztény ember, kifújja magát, mintha "letudott" volna valami komoly próbatételt.

Hasonló történik karácsonykor is. Advent a gyönyörű készülék ideje, de amikor elérkezik az ünnep, mintha nem tudnánk mit kezdeni vele. Nagyokat eszünk, pótoljuk, visszaszedjük azokat a kilókat, amelyeket a készülék ideje alatt leadtunk. Pedig fontos az ünnep elmélyítése, átélése is.

A húsvét utáni ötven nap erről szól, mélyíteni, még inkább engedni, hogy a Lélek átítassa életünket a húsvét örömeivel. De mintha az öröm nehezebben járná át életünket, mint nagyböjt fájdalma, komolysága.

A figyelmes szemlélő azt is megállapíthatja, hogy a pünkösdői készülék messze elmarad akár a karácsonyi, akár a húsvéti várakozástól. Pedig a mennybemenetel ünnepe kettős meghívást hordoz.

Meghív egy egészen intenzív pünkösdői készülékre, Máriával együtt várni a Szentlelket. Igaz ugyan, hogy a Boldogasszony számára már a pünkösd megtörtént az angyali üdvözléskor, mégis az apostolok vele együtt várták a Szentlelket.

Miért ne várakozhatnánk mi is vele a pünkösdői virrasztásban? Ez felvet egy másik kérdést: valóban várom a Szentlelket? Meg van bennem az éhség, a szomjúság a Vigasztaló után?

Minden a vágygal kezdődik. *Szent Ágoston* szerint maga a vágyakozás: szüntelen ima. Vágyakozzam, sóhajtozom a testvéri közösségben a Szentlélek után!

Másrészt a mennybemenetel ünnepe még egyszer meghív minket, hogy újra rátaláljunk az öröme: habár az apostolok szeme elől ugyan eltűnt, de az Úr mégis velünk maradt! Nem egy távoli bolygóra száműzte magát, ahonnan időnként leveleket írogat, üzenget, hogy mire vigyázzunk. Sokszor azt gondoljuk, hogy felment a mennybe, ott ül az Atya mellett, és valahol nagyon messze van tőlünk. Ő valóban ott ül az Atya trónusa mellett, de ott is egészen ember. Ma is jelen van, és részt kér emberi életünkben. Istensége hangsúlyozása mellett mintha elfelejtenénk, hogy egészen ember is maradt.

Ha a férjemmel, feleségemmel pusztán értelmi, hitbéli, munkakapcsolatom lenne, az úgy otthagyna engem, mint annak a rendje. Ha Jézussal csupán értelmi, munkakapcsolatom van, meghittség, intimitás nélkül, akkor valóban fényévnnyi távolságra van tőlem.

A pünkösdői készülék és ünnep arra hív, hogy vegyem észre az Úr jelenlétét az életemben, Ő kézen fog, hogy az ő szíve szerinti társadalmat építsem, hogy merjek ráhagyatkozni. Tanuljam a világot úgy látni és szeretni, ahogy ő látja. Új módon maradt itt köztünk, és minden "idegszálával" ránk figyel. Ne csupán a saját erőnkre hagyatkozzunk, hanem engedjük, hogy a pünkösdői Lélek tüze ragadja meg életünket és tüzesítse azt át teljesen.

ISTVÁN ATYA

Nagyhéten nagy élmények

Az idén Nagymaroson a Szentlélek mintegy megelőlegezte a nagyheti szertartások ünneplésekor eljövételének kegyelmét. Köszönet István atyának, aki bővebben merített a liturgia választékából. Az ő kezdeményezésére, rajta és munkatársain keresztül eddig szokatlan vagy formájában megújult szertartásokban árasztotta ránk a Szentlélek a kegyelmét.

A nagyböjt péntekjeinek a keresztútjai kellően felásták lelkünk kertjét. A nagycsütörtök, péntek és szombat délelőtti lamentációk, Jeremiás siralmi, a zsoltárekklések mély csendet és igaz, belső bűnbánatot teremtettek bennünk. Nagyon megrendültem a csodálatos kórusimádság részeseként.

Megelevenedett, étellel telt meg a hívek, a padsorok között, mellettünk, köztünk történő lábmosás szertartása. A testi-lelki kiüresedést átélhettük a nyugodt, lassú, teljes oltárfosztás alatt.

A szertartás után a napköziben utolsó vacsorai agapén vetünk részt, felszabadulva, örömben részesülve. Aztán közösen elimádkoztuk Jézus búcsúbeszédét. Ezután a Duna-parton végigzarándokoltuk, végigimádkoztuk, *Barsi Balázs atya* elmélkedései nyomán, a keresztutat. A hatalmas, több méteres keresztet felváltva vitték a hívek, egyedül, 2-3-an, sőt néha egész családok együtt. A keresztút végén csöndben imádkozva hódoltunk a kereszt előtt. Az erős szél, a felhők közt bujkáló hold érzelmileg erősítették az élményt. Végül szentségimádó virrasztásban nyugodhattunk el.

A nagy-pénteki szertartást a kórus megrendítő passió éneklése mélyítette el, majd a kereszt előtti hódolatban és a szentáldozásban élhettük át Jézus értünk hozott áldozatát.

Nagyszombaton az esti tűzszentelés gyújtott világosságot lelkünk sötétjében. Nagyon mélyen érintett, igazán súlyosan emberi volt, hogy a húsvéti gyertya dicsőítő énekét most nem vendég, hanem a plébános atya énekelte. Nem előadás volt, hanem személyes liturgia. A keresztségi fogadalmunkat megújítva a szentáldozásban vált teljessé bennünk a feltámadott Krisztus húsvéti öröme.

A rossz idő miatt a feltámadási körmenet sajnos elmaradt. A plébános atya főként a kis ministránsokat féltette a megázástól, megfázástól. Az estét a napköziben derűs, örömteli agapé zárta.

A húsvétvasárnapot már az öröm itatta át. A féltízes szentmise után a gyerekek lemondásaiból, jótetteiből összegyűjtött *"jóságlistából"* sült kenyeret, kalácsot kaptunk.

Az idei húsvéti szertartások egészen megújulva keltették életre bennünk Jézus szenvedésének és dicsőült feltámadásának valóságát, erejét.

Köszönet István atyának, a kórusnak, a ministránsoknak, minden segítőknek, hogy megértve a Szentlélek hívását, megvalósították, segítettek az egyházközség híveinek a húsvét méltó, mély, kegyelemteljes megünneplését.

HORTOVÁNYI JENŐ

"Ó, Halál, haláloddá leszek, halálos harapásod leszek néked pokol!"

Egy újrakezdés története

Március elején a templom előtt találkoztam *Zoltainé Szabó Ildikó* kántorasszonnyal, és arra kért, hogy énekeljek újra a templomi kórusban.

Hosszas gondolkodás után vállaltam, de csak a húsvéti szertartások idejére.

Több mint tíz éve, hogy többedmagammal úgy döntötünk, hogy átadjuk helyünket egy fiatalabb generációnak. Én azonban a Nagymarosi Férfikórusnak továbbra is tagja maradtam.

Ezért vállaltam újra a szereplést az egyházi kórusban. Úgy éreztem, talán tehetek még valamit a nagymarosi egyházközség javára és Isten dicsőségére.

Egy nyugdíjas számára nem megterhelő a heti két próba, de az aktív dolgozóknak bizony fárasztó a vállalása a napi munka után.

A passió éneklése nem okozott gondot, hiszen azt három évtizeden keresztül énekeltem, de a liturgikus énekek megtanulása nem volt könnyű feladat.

Nagyon sok régi ismerősre és sok kedves új baráttra leltem a kórusban, úgyhogy a beilleszkedés nem okozott gondot.

Ildikó lelkesedése, biztatása és szakmai felkészültsége kellett ahhoz, hogy kellőképp felkészüljünk. A sok munkának meg is lett az eredménye. Azt hiszem, éneklésünkkel hozzájárultunk a nagyheti szertartások méltó megünnepléséhez.

R. A.

*"Én tégedet én szerelmes szőlőm,
plántáltalak, gyenge szőlővesszőm,
Gondoztalak, kerítést emeltem,
őrzésedre szép tornyot tettemem.*

*De te immár kedvemtől eltértél,
gyümölcs helyett vad tövist termettél.
Mért, hogy nékem keserűvé lettél?
Gyalázatos halálra vetettél!*

*Barrabásnál kisebbre becsültél,
Törvény ellen fára függesztettél.
Mért, hogy nékem keserűvé lettél?
Gyalázatos halálra vetettél!"*

Idézetek: *Pascale* *Mysterium*
húsvét titkának ünneplése

Jóságlist

Gyerekkoromban mindig nagyon vártam a húsvétot. Vasárnap reggel az egész falu elindult a templomba - többen voltak, mint bármely más ünnepen -, hogy megáldassák a húsvéti asztalra szánt ételeket. Kosarakba raktuk a kalácsot, sonkát, hímes tojást, tormát, sót, bort és letakartuk kendővel. A gyerekek kiváltsága volt, hogy félrehajtsák róla.

Rövid szertartás és az áldás. Az egész nem volt több 15 percnél, de én úgy éreztem, ettől más lesz az étel, az ember.

Az a sváb falu messze van, és örült a lelkem, hogy húsvétkor megint készülődhetek, süthetem a kalácsot. Most is a legszebb kendő került rá.

A liszt, amiből készült egy hosszú böjti időszak sok-sok jótéteményéből gyűlt össze.

Nem gondoltam, hogy a gyerekeink ilyen kitartóak lesznek, nem felejtették heteken keresztül István atya felhívását. - Ezért jár liszt? - kérdezték minden nagyobb és persze legkisebb jócselekedetük után is. Mit lehet erre mondani? - Persze. 1 kanál, 2 kanál, 1 bögre... Szóval, így gyűjtögtük.

Jó volt. Ők figyelték, érezték mi üti meg a mércét, mivel lehet még többet begyűjteni, versenyezni. Mi pedig dicsérhettünk és dicsérhettünk.

De amitől a közösségi élet szép és működő: a mi lisztünk elkerült itthonról, és én egy szépen csomagolt befőttesüvegnyit hoztam haza. Mosolyogtam magamban, vajon hány terítés, pakolás, segítség van benne? Vajon ők mennyire iparkodtak, hogy sok lisztjük legyen?

Megsült a kalács (nekem a sonka már csak kaláccsal ízlik ilyentájt, ezért kenyérre nem is gondoltam), már csak azért izgultam, hogy szép és jó legyen.

DÁN ILDIKÓ

Valami többlet húsvétra

Képzelnék el egy kísérletet! Az utcán velünk szembejövők, vagy a CBA-ban velünk vásárló 10 embert próbáljunk megkérdezni, mit csinál nagyszombat este vagy pünkösdvasárnap!?

Ha ezt megtennénk, meglepő eredményre jutnánk! Mondjuk, hogy nagyszombat este 8-kor az egész család ágyba bújik és nézi TV-t. Vagy pünkösdvasárnap várja a szobafestőt. Ez pedig nem kitalálás, ilyet konkrétan láttam!

Mi, ünnepről ünnepre élő keresztények, akiket az anyaszentegyház felkészítő idővel, "programokkal" vezet el az ünnepek lényegéhez, talán el sem tudjuk képzelni egy ünneptelen élet egyhangúságát és sivárságát!

A karitás húsvéti sütemény akcióját tavaly kezdtük el. Az ötletet egy budapesti egyházközségtől vettük. Az elsődleges cél az volt, hogy a kisgyermekes családokat segítsük ezzel. Már tavaly is jutott azonban sütemény egyedülállóknak, csavargóknak, szegény családoknak. Kiderült az is, hogy az egyházközségbe tartozó kisgyermekes családok közt nem sok van, aki ezt igényelné (csak az olyan, sok

kisgyermekkel rendelkező családok, akiknél nincs nagymama a környéken). Idén tehát inkább a fenti csoportokat céloztuk meg.

Egy tálca sütemény: mint érték, ez szinte semmiség. Mégis egy üzenet: gondolunk rád, fontos vagy számunkra. Karácsonykor mindenkit elönt az ajándékozó szeretet. Önkéntesek, civil szervezetek szaladgálnak "rászorulókat" keresve. Nem akarom ennek értékét csökkenteni, mert nagyon szép dolog ez! De húsvétkor ez nem szokás! Tehát súlya van!

Van azonban egy fontosabb üzenet is húsvétkor! Figyeljete! Nekünk, keresztényeknek nagy ünnepünk van! Legyen boldog az egész világ, mert Jézus feltámadt!

És rajtunk kívül ugyan ki tud erről, a TV előtt heverészve, vagy egy unalmas, szürke hétköznapi szombatot átélve? Nem tud ünnepelni az, aki számára nincs valami fontos, valami érték az ünnep középpontjában! A dekoráció és a bőséges étel nem tudja betölteni ezt az űrt!

Süteményes tálcáinkra tehát kis szentképeket tettünk, így utaztak ezek piszkos, rendetlen lakásokba, magányosok néma csöndjébe.

És az eredmény? Egy jómódú idős hölgy zokogott. Kisé félkegyelmű csöves barátunk meg nem győzte Krisztus keresztjének képét csókolgatni... (Itt mi sírtunk...)

Jövőre még több süteményt készítünk és gyűjtünk! Még szebb képekkel, még gondosabban, személyre szabott idézetekkel.

Hogy minél több fényt, hordjunk szét, és Krisztusba vetett hitünk erejét és ragyogását juttassuk el minél több otthonba!

DR. RENDESSY ANNAMÁRIA

KUCKÓ hírek

- Folyamatosan forgatjuk meglévő készletünket:
- **KÍNÁLUNK** egyben **KERESÜNK**
- **baba- és gyermekruhát**; babakocsit, járókát;
- felső ruházatot; szabadidő ruhát
- ágyneműt: paplant, párnát, **pokrócot**
- ágyszőnyeget; függőnyöt; szőnyeget;
- bútort; edényt, háztartási eszközöket
- **mosógépet** (jutányos árért is, ha javítható!);
- **használható automata mosógépet megvételre**,
- háztartási gépeket; **kályhát; tűzhelyet**
- **Nyitva: szombatonként 9-től 11-ig, Rákóczi u. 14.**
- **Érdeklődés, bejelentkezés: 06-20/91-76-016**

Felváltva kinyújtott karok

Beszélgetés a véradásról

Felkerestem a véradásszervező Babits Ferencné Lívia nénit, hogy egy kicsit többet tudjunk meg erről a sokaknak távoli vagy éppen félelmetes témáról. És azért éppen most, mert a közelmúltban egy szép összefogásról beszéltek az emberek.

- Igen. Ez az esemény *Dankai Ágika* szívműtétje volt. Úgy esett, hogy a műtét éppen a mi soros nagycsütörtöki véradásunk utáni napokra volt kiírva. Az köztudott, hogy egy ilyen műtéthez csak akkor fognak hozzá, ha a szükséges vérmennyiség rendelkezésre áll. Én a műtét időpontjáról előző este értesültem, így másnap reggel felvettem a kapcsolatot a Vérellátóval, akik ki is hozták a célvéradáshoz szükséges papírokat. Ágika édesanyja délelőtt felhívta néhány barátjukat - akiknek vércsoportja megfelelt a kislányéval -, hogy biztosan összejöjjen a szükséges vérmennyiség. És itt jön az a történet, amiről még most sem tudok meghatódás nélkül beszélni: A déli kezdésre már 5 ember azzal jött, hogy Ágikának akar segíteni. A műtét híre szinte futótűzként terjedt. A 75 véradó közül legalább 30-at ez a cél hozta be. Olyanok is eljöttek, akik már évek óta nem adtak vért, de most úgy érezték, hogy segíteniük kell.

- Volt már ilyen névre szóló meghívástok máskor is?

- Igen. Néhány éve *Dudás János*ról tudtam meg véletlenül, hogy már másodszer küldték vissza a kórházból, mert vérhiány miatt nem lehetett megműteni a szívét. Jött egy gyors szervezkedés, és 2 nap múlva 6 ritka vércsoportú emberért jött ki a vérellátó busza. 3 nappal később pedig sikeresen megműtötték Jánost, aki sok embernek szerez kellemes órákat éneklésével azóta is.

Ha visszanezék hosszú vöröskeresztes múltamra, 6-7 konkrét eset jut még eszembe. Itt szeretném felhívni az emberek figyelmét, ha előre tudják, hogy valakinek műtéthez vagy betegség gyógyításához szüksége lesz vérré, jelezzék nekem vagy a Vöröskereszt vezetőjének, *Hamvasné Hortoványi Gyöngyvér*nek. Biztosan lesznek önfeláldozó emberek, akik vállalják a véradást. Persze, ehhez az is kell, hogy legyen elég véradó. Van egy nagyon lelkes, áldozatkész korosztály, ami természetesnek tartja, hogy segítsen, ha tud... sajnos, ők lassan kiöregszenek (65 év a felső határ, 18 év az alsó). Helyükre fiataloknak kell beállni. Nagymaroson elég jó az arány, de még ez is kevés.

- Megkérdezném, honnan benned ez a megszállottság, hogy még idős korod ellenére sem tudod abbahagyni a véradásszervezést?

- Jól fogalmaztál. Ez már tényleg egy örökre hozzám nőtt feladat. Több oka is van. Először: szeretem a véradókat! Csodálatos látni, hogy az emberekből nem vészett még ki a segíteni akarás érzése; hogy időt, fáradságot, félelmet legyőzve nyújtják karjukat, hogy hozzájárulhassanak valamilyen ismeretlen ember gyógyulásához.

A másik ok teljesen személyes: két családtagom is a véradóknak köszönheti az életét.

Nagyobbik fiam csecsemőkorában influenzás lett, és az akkori gyógyszerek egyikére a szervezete úgy reagált, hogy elpusztult vörösvérsejtjeinek a nagy része. Akkor még nem

is létezett szervezett véradás, de a balassagyarmati kórházban két nővér naponta felváltva nyújtotta a karját, hogy apránként visszaálljon a normális véresejtszám. 28 évvel később a kisebbik fiam felesége került olyan helyzetbe, hogy gyakorlatilag le kellett cserélni a vérért. 11 önfeláldozó ember véradása mentette meg az életét! (Férje és fia ennek az ötszörösét adta már azóta vissza.)

Szeretném, ha az emberek erkölcsi kötelességüknek éreznék a segítséget. Azt is tudnunk kell, hogy bárki, bármikor kerülhet olyan helyzetbe, hogy neki vagy családtagjainak lehet vére szüksége. Addig segítsünk, amíg módunkban áll!

(H. E.)

*Nénik! Bácsik!
Köszönöm, hogy annyi vért adtatok a szívem
gyógyulásához. Azt is köszönöm,
hogy annyian imádkoztatok értem.
Meg is gyógyultam!
Dankai Ágika*

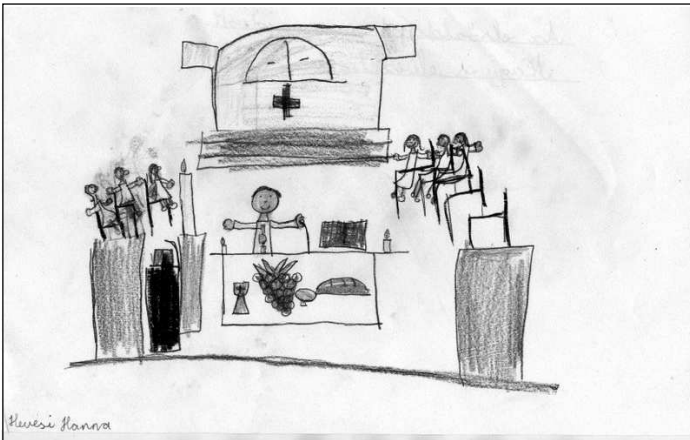
Magyar etüdök

5.

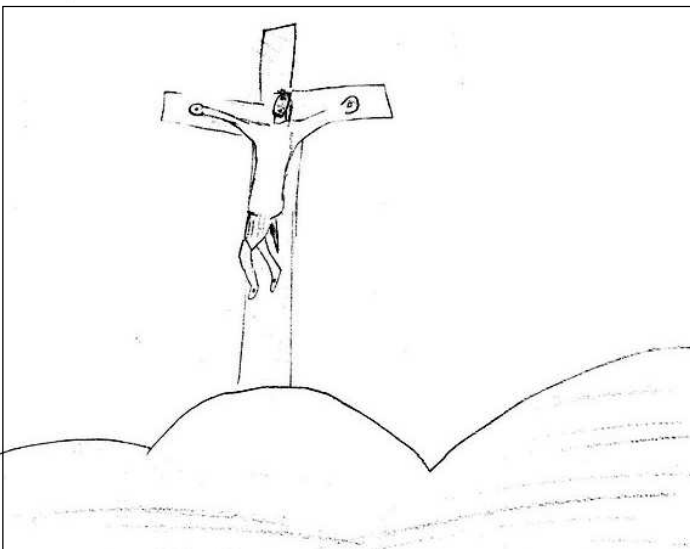
Bolygó zápor
libben, táncol,
Suhog a fű sűrűjén, fa ágán.
Kéklő halvány
felhők alján
kivirul a ragyogó szivárvány.

(Weöres Sándor)

Elsőáldozásra készültek gyermekeink

A Legszentebb Eukarisztia a mi Urunk Teste és Vére a kenyér és bor színe alatt, amelyet Megváltónk azért rendelt, hogy mindennapi lelki táplálékunk legyen a mennyek országa felé vezető utunkon. Az Utolsó Vacsorán Krisztus felfedte jövődő szenvedését az Eukarisztia titkában, amikor a kenyeret és bort, mint értünk adott Testét és Vérént nyújtotta át apostolainak és általuk mindnyájunknak, akik hiszünk benne. "Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!" - fűzte hozzá, amelyet minden időben parancsként fogunk fel és követünk. Így nemcsak a szentmiséken való részvétel, hanem az Oltáriszentségben való részesedés is örömteli kötelességünk. De mindezen is túlmutat óhaja, hiszen szavaiból az Eukarisztia titka továbbadásának kötelezettsége is következik.

Ezért személyes jó példánkon túl gyermekeinkkel is megosztjuk a Titkot, és minden erőnkkel arra törekszünk, hogy vegyék és egyék, éljenek és erősödjenek a mi Urunk Testéből. Amikor a gyerekek (vagy felnőttek, ha felnőttként csatlakozott az egyházhoz valaki) először veszik magukhoz Krisztus Testét, vagyis az Oltáriszentséget, az az elsőáldozás, de ahogyan testünknek is fontos a napi táplálék, úgy lelkünknek is szüksége van a mindennapi táplálékra, ezért vasárnapról vasárnapra az Oltáriszentség vételével, a szentáldozásban tápláljuk lelkünket is.

Egyházközségünkben idén 19 gyermek járult először szentáldozáshoz. Imádkozzunk értük, hogy ne csak az elsőáldozás legyen ünnep számukra, hanem a vasárnapról vasárnapra való

szentáldozás segítse őket a mennyek országa felé vezető úton. Néhány mondat a gyerekektől, hogy mit jelentett számukra az elsőáldozás:

Nagyon sokat jelentett az elsőáldozás. Nagyon örülök, hogy eljutottam idáig. Ajánlom mindenkinek az áldozást, mert nagyon jó érzés, és aki hisz Istenben, az óriási fölényben van a hitetlenekkel szemben. Bálint

Az elsőáldozás számomra nagyon jó volt. Kata

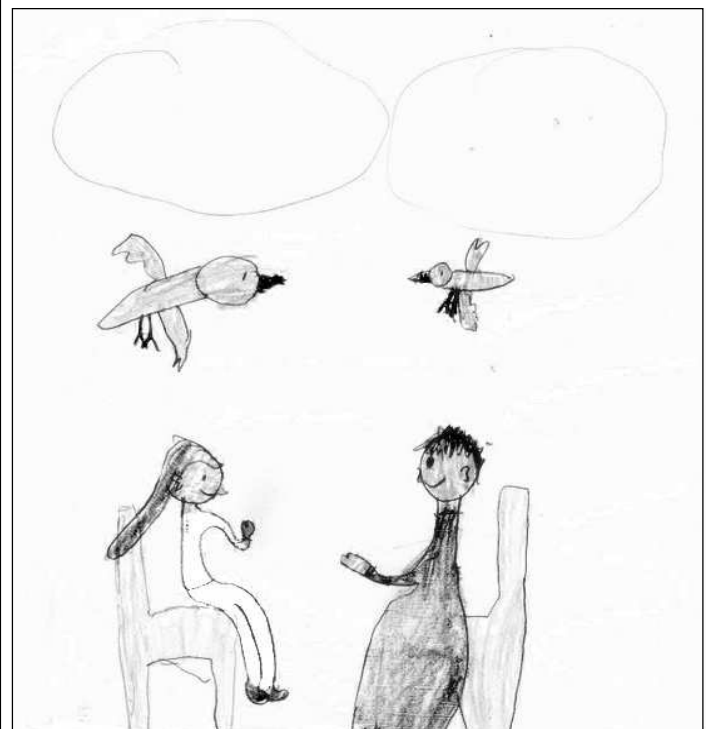
Az elsőáldozás számomra élvezetes volt. Hanna

Az elsőáldozás előtt izgultam, vártam és imádkoztam. Borka

Isten gyermeke lettem, s megváltam a bűneimtől, és a világon a legnagyobb kincset kaptam: Jézus Testét. Sugi

Nekem a gyónás volt a legboldogabb pillanat, és nagyon izgultam, de a végén jó volt. Roland

PINTÉR SZILVI
HITOKTATÓ

Nekem nagyon sokat jelentettek az áldozások. Nagyon örülök, hogy eljutottam idáig. Én ajánlom mindenkinek az áldozást, mert nagyon jó érzés, és aki hisz Istenben, az óriási fölényben van a hitetlenekkel szemben.

Szalai - Benedek
Bálint
2012. május
21.

Barsi Balázs: Húsvéti stációk

Méltó a Bárány, akit megöltek,
hogy övé legyen a hatalom és a dicsőség mindörökké.

Első stáció - Jézus föltámad halottaiból

A nyitott sír tanúsága

"A követ a sírtól elhengerítve találták. Amikor beléptek, nem látták az Úr Jézus testét."
(vö. Lk 24,1-11)

Második stáció - A tanítványok látják az üres sírban hagyott lepleket

A hit születése a látás által

"Simon Péter... látta a lepleket és a kendőt... Akkor bement a másik tanítvány is, aki először érkezett a sírhoz: látta és hitt." (vö. Jn 20,1-10)

Harmadik stáció - A föltámadt Krisztus megjelenik Magdolnának

A hit születése a hallás által

"Ekkor Jézus megszólította őt: "Mária!" Erre ő megfordult, és héberül így szólt: "Rabboni!" - ami annyit jelent: Mester." (vö. Jn 20,11-18)

Negyedik stáció - Jézus megjelenik az emmauszi tanítványoknak

Az érteni képes és Istenre figyelő szív útja

"És kezdve Mózesen és valamennyi prófétán, mindent megmagyarázott nekik, ami az Írá-
sokban róla szólt." (vö. Lk 24,13-27)

Ötödik stáció - Az emmauszi tanítványok fölismerik Jézust a kenyértörésben

A belső szem megnyílása

"Ekkor megnyílt a szemük, és fölismerték, de ő eltűnt a szemük elől." (vö. Lk 24,28-35)

Hatodik stáció - Jézus megjelenik a tizenegy apostolnak

Az érzékek és értelem együttes útja

"Békesség nektek... Nézzétek kezemet és lábamat... Tapintsatok meg... Szemük láttára evett... Megnyitotta értelmü-
ket, hogy megértsék az írásokat... Elküldöm nektek Atyám ígését... erő tölt el benneteket a magasságból." (vö. Lk
24,36-49)

Hetedik stáció - Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök bocsánatára

A bűnbocsánat pünkösdi eseménye

"Rájuk lehelt, és így szólt hozzájuk: "Vegyétek a Szentleket! Akinek megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyer, aki-
nek pedig megtartjátok, annak bűnei megmaradnak."" (vö. Jn 20,21-23)

Nyolcadik stáció - A föltámadt Jézus megjelenik Tamásnak

A föltámadás tanújává válás útja

"Tamás nem volt velük, amikor eljött Jézus. Nyolc nap múlva ismét együtt voltak tanítványai, és Tamás is velük
volt." (vö. Jn 20,24-29)

Kilencedik stáció - A föltámadt Jézus megjelenik az apostoloknak Tibériás tavánál

A mulandóság tengeréről az örökkévalóság partjaira

"Amikor megvirradt, Jézus a parton állt." (vö. Jn 21,1-14)

Tizedik stáció - A föltámadt Jézus átadja a főhatalmat Péternek

A szeretet megtisztulásának útja

"Uram! Te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged." (vö. Jn 21,15-19)

Tizenegyedik stáció - A föltámadt Jézus tanítványait a világba küldi

Vissza a kezdetekhez

"Menjete, tegyete tanítványommá minden népet!" (vö. Mt 28,16-20)

Tizenkettedik stáció - A föltámadt Krisztus a mennybe megy

Megdicsőülésünk kezdete

"Ezután kivezette őket Betánia közelébe, és kezét fölemelve megáldotta őket. Áldás közben eltávozott tőlük és föl-
ment a mennybe." (vö. Lk 24,50-53)

Tizenharmadik stáció - Az apostolok Máriával együtt imádkozva várják a Szentlélek eljövételét

Szűz Mária hármas Pünkösdje

"Mindezek (az apostolok) az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt, egy szívvel-lélekkel,
állhatatosan imádkoztak." (ApCsel 1,14)

Tizennegyedik stáció - A föltámadt Krisztus elküldi a Szentleket

A küldetés teljesítésének kezdete

"Amikor elérkezett Pünkösöd napja, mindannyian együtt voltak ugyanazon a helyen." (vö. ApCsel 2,1-4)

Aki föltámasztotta Jézust a halálból, a mi halandó testünket is életre kelti egykor, bennünk lakó Lelke által.

Imaiskola

Harmadik gyermekünk megszületése után néhány hónappal kezdtem azt érezni, hogy nehezen bírom vinni azokat a terheket, amit a Jóisten nekem adott. Úgy éreztem, szükségem van valamire, ami erőt ad a mindennapokhoz. Egy nap meg is fogalmazódott bennem, biztosan többet kellene imádkoznom. De hogyan?

Aztán egyszer csak ott ültem 2011. december elején az imaiskola résztvevői között. Őszintén szólva, arra számítottam, hogy itt majd hittantudásomat sikerül mélyíteni, amire középiskolás korom óta sajnos nem került sor - még akkor is, ha azt imaiskolának hívják.

István atyához azonban valóban imaiskolába ültem be. Rávilágított arra, hogyan érdemes imádkozni. Feltárta azt a széles palettát is, hányféleképp lehet imádkozni - például a természetben járva, Szentírást olvasva vagy éppen írásos formában. (Ez utóbbi imaformára az István atya által szervezett lelkigyakorlatokon is volt lehetősége a résztvevőknek.)

Kéthetente csütörtökönként a napköziben találkozunk, ahol először az előző alkalommal kapott *"házi feladatot"* osztjuk meg egymással. Ezt követően István atya tanít minket, és a következő két hétre kapunk újabb feladatot. A munka, vagyis inkább az imádság a következő találkozóig otthon zajlik. A résztvevők között vannak idősebbek és fiatalabbak egyaránt, de úgy érzem, mégis egy úton járunk.

A nagybójtai időben István atya vezetésével *Szent Ignáci* lelkigyakorlaton vettünk részt, amely számomra a húsvéti előkészület középpontja volt: három héten keresztül naponta egy órát imádkoztunk előre megadott szentírási szakaszon elmélkedve. (A lelkigyakorlatról bővebben a plébánia honlapján lehet olvasni.)

Korábban mindig úgy imádkoztam, hogy elmondtam a jól ismert reggeli és esti imát, persze ha volt rá idő és lehetőség. Hogy kicsit változatosabbá tegyem az imáimat, sokszor saját szavaimmal is imádkoztam. Akkor még nem tudtam, és nem éreztem, hogy hiányzik belőle valami... Addig mindig én beszéltem, de Istennek soha nem adtam lehetőséget, hogy Ő is szóljon hozzám.

Az imaiskolában tanultam meg úgy imádkozni, hogy közelebb kerülhessek Istenhez, és kapcsolatunk szorosabb és személyesebb legyen. A napi szentírásolvasás is itt vált szokásommá.

Hálás vagyok Istennek, hogy elvezetett engem az imaiskolába. Imaéletem sokkal aktívabb lett, bár még mindig messze van a tökéletestől. Lélekben érzem, hogy jó irányba változtam: sokkal nyugodtabb, békésebb és nem utolsósorban türelmesebb lettem.

Májusban az imaiskola őszig bezárja kapuit. Addig is arra törekszem, hogy Istenrel napközben még többször kapcsolatba kerüljek - akár egy fohász erejéig is - szemem előtt lebegtetve egyik imaiskola-társam gondolatát: *Ha a kapcsolatod Istennel rendben van, akkor minden rendben van.*

HEININGER IVETT

Talán hívó szó?

(Egy felolvasó indulása)

Nem is tudom, hol kezdjem. Tavaly szeptemberben negyven év szolgálat után nyugdíjba mentem. Foglalkozásom gyógypedagógus, amit mindig hivatásomnak, szinte küldetésemnek éreztem. Hallássérült kisgyermekeket tanítottam, neveltem, ami nehéz, de mégis szép feladat, és én nagyon szerettem. Az utolsó ballagáson, tanévzárón, majd a végső búcsúzásakor szembesültem azzal, hogy ennek mindörökké vége.

Elhessegettem a negatív gondolatokat és arra gondoltam, mindössze annyi történik, hogy lezárult egy életszakasz és másnaptól egy új élet kezdődik, amit teljes egészében a családomnak szentelek. Ebbe bele is nyugodtam. Hétköznaponként már nem kellett korán reggel a vonathoz sietnem, gondoltam, hogy ezentúl nemcsak vasárnap, hanem kedden is eljárók a reggeli szentmisékre. Mikor első alkalommal mentem, *Hortoványi Emőke* odajött hozzám és megkérdezte, nem akarok-e felolvasni. Meglepődtem a megtisztelő ajánlaton, mondtam, hogy meggondolom. Hazafelé menet a miséről átfutott az agyamon, hogy talán egy *"hívó szó"* ez, talán a Jóisten most ezt a feladatot szánta nekem, eddigi munkám helyett?

Úgy döntöttem, hogy elvállalom. Emőke készséggel segített, mindent elmagyarázott. A rám bízott feladatot mindig igyekszem lelkiismeretesen elvégezni, ezért ezt a feladatot is komolyan vettem, belevetettem magam az Adoremus olvasásába, ezzel párhuzamosan elkezdtem olvasni a Szentírást is, hogy mindig képen legyek. A templomban felolvasott szakaszok felébresztették a vágyat, hogy a szentírási részek előzményét is elolvassam. Annak ellenére, hogy a munkahelyemen sokat szavaltam, meséltem, konferáltam ünnepélyeken - így hozzá voltam szokva a szerepléshez -, mégis annyira izgultam, hogy az első időszakban mindig becsúszott valami gikszer, ami bántott.

Az első alkalommal nem megfelelő távolságban álltam a mikrofonhoz, így jelezték a hívek, hogy nem hallották, amit mondok. A második alkalommal izgalomban nem találtam meg az olvasmányt és ijedtemben az evangéliumot kezdtem olvasni, de István Atya sügta, hogy az olvasmányt kell, amit aztán egy kis lapozgatás után sikerült észrevennem és felolvasnom. Első időkből az is problémát jelentett, ha nem azt az olvasmányt kellett

felolvasni, ami az Adoremusban volt. A folyamatos biztatás és tanácsok nélkül talán fel is adtam volna! És nagyon köszönöm, hogy nem így történt! Pár hónap után már nem izgulok, és egyre kevesebb a baki is.

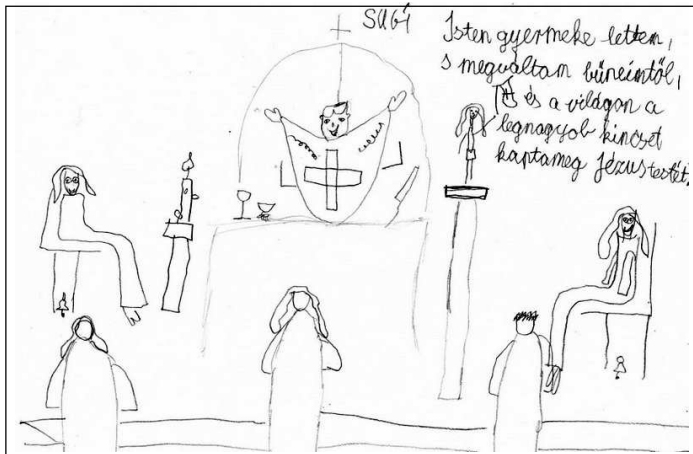

Elmondhatom, hogy ez az új feladat, teljesen átformálta a valláshoz való viszonyomat. A Szentírást való elmélyedés, az olvasmányok tanulságai által úgy érzem közelebb kerültem Istenhez. Számomra nagy segítség volt, hogy pl. húsvét előtt írásbeli ajánlatot kaptunk, hogy készüljünk rá. Az első húsvétom volt, hogy - fogadalmamnak megfelelően - negyven napig nem ettem húst, sütit, csokit, kávét, pedig az édeséget nagyon szeretem! Naponta csak egy híradót néztem a TV-ben. Minden este olvastam a Bibliát. Nagypénteken csak kenyeret ettem és vizet ittam. Sok év után elmentem győnni. Örültem, hogy, megtisztulva ünnepelhetek Húsvétkor.

Úgy érzem, hogy a keddi reggeli szentmiséken való felolvasással olyan új lehetőséget kaptam, ami sokkal többet jelent számomra egy új feladat minél tökéletesebb megoldásánál (ami által hasznosnak érzem magam), mert én így szolgálhatok. Ez pedig hozzásegít az Istenrel való kapcsolatom elmélyítéséhez és belső lelki egyensúlyom megteremtéséhez.

RUDOLF FERENCNÉ ANGI

Virrasztás a város fölött: ha tüzet gyújtanánk

A Kálvária-dombról szemléltük városunkat pünkösöd előestéjén. István atya Nagymarosra vonatkoztatta ezeket a szavakat:

Ha tüzet gyújtanánk egy város különböző pontjain, akár csak szerény kis tüzet, de úgy, hogy ellenálljon minden ol-tási kísérletnek: rövidesen az egész város lángba borulna.

Ha egy város legtávolabbi részein kigyulladna az a tűz, amit Jézus hozott a földre, s ez a tűz, hála a lakosok jóakarátának, ellenállna a világ fagyának: hamarosan az egész várost elborítaná az isteni szeretet lángja.

Az a tűz, amelyet Jézus e földre hozott: Ő maga, a szeretet. Olyan szeretet, amely nemcsak istennel egyesíti a lelkeket, hanem egymással is.

A természetfölötti tűz kigyulladás bizonyítéka Isten állandó győzelmének a lelkekben, akik neki adták magukat. S mert egyek vele, egymással is egyek.

Ha ketten vagy hárman egyesülnek Krisztus nevében, és nemcsak félelem és szégyen nélkül, kölcsönösen és kifejezetten megvallják egymásnak, hogy Istent akarják szeretni, hanem egységet alkotnak egymás között eszményükben, Krisztusban: ez hatalmas isteni erő a világban. Találkozhatunk ilyen lelkekkel minden városban. Megtalálhatjuk őket a családokban, mint férjet és feleséget, fiút és apát, anyóst és menyet. Találkozhatunk velük a plébánián, iskolákban, irodákban, s bármely más közösségben.

Nem szükséges, hogy már szentek legyenek, különben Jézus így mondta volna; elég, hogy egyesüljenek Krisztus nevében, és soha ne szakítsák meg ezt az egységet.

Természetesen nem maradnak sokáig ketten vagy hárman, mert a szeretet ragályos és magától terjed, hihetetlen arányokban.

Minden kis sejt, bármelyik pontján a földnek gyújtotta is meg Isten, szükségképpen elszaporodik, és a Gondviselés elosztja ezeket a lángokat, ezeket a lánglelkeket oda, ahova akarja, hogy több helyen melengesse a világot az isteni szeretet, és föléledjen benne a remény.

De van egy titka annak, hogy ez az égő sejt elterjedjen, szövetté váljon, s életet vigyen a Misztikus Test minden részébe. Kell, hogy a lelkek, akik alkotják, belevevessék magukat a keresztény kalandba. Ez azt jelenti: csináljanak ugródeszkát minden akadályból. Ne csak <elviseljék> a keresztet, bármilyen legyen is az arculata, hanem várják és karolják át percről percre, mint a szentek.

Amikor a kereszt megjelenik, mondjuk: <Ezt akartam, Uram! Tudom, hogy a küzdő Egyházhhoz tartozom, ahol harcolni kell. Tudom, hogy a győzedelmes Egyház vár rám, ott majd szemlélhetlek Téged az egész örökkévalóságon át. Itt a földön minden másnál többre becsülöm a fájdalmat, mert te életteddel megértetted velem, hogy az az igazi érték>.

Miután pedig a lélek igent mondott az Úrnak, élnie kell a jelen pillanatot egész teljességében, nem gondolva magára, saját szenvedésére, hanem a másokéra. Törődjék mások örömeivel, hogy megossza őket, mások terheivel, hogy velük hordja őket, kötelességeinek teljesítésével. Ezekre irányuljon teljes figyelme, szívének egész szeretete, minden erőfeszítése. Mert ez az Isten akarata, s azért mindez állandó imává magasztosul.

Ez az a szerény titok, amelynek erejében, téglát, téglára rakva, megépül bennünk az Isten városa.

CHIARA LUBICH

Beszámoló az egyháztanács munkájáról

Húsvét óta a testületnek két ülése volt, április végén és május közepén. Tárgyalandó témáink egy része erős aktualitással bír (első áldozás, ifjúsági találkozók, pünkösöd, pünkösdi egyházközségi majális), másik részét éppen beeső, elintézendő, gyors avagy kevésbé gyors megoldásra váró kisebb nagyobb ügyek képezték.

Az elsőáldozás előkészítéséről és magáról az elsőáldozásról pozitív visszajelzések érkeztek a testületbe. Mindenki szerint bensőségebbé tette a szertartást az, hogy az elsőáldozók a szentélyben foglaltak helyet.

Az ifjúsági találkozóval kapcsolatban István atya és a testület alapvető elhatározása volt, hogy a marosiakat az eddigénél jobban bevonja a szervezésbe és az aktív részvételbe a rendezvényen. Ezt a célt szolgálta az előzetes, széleskörű egyházközségi imádkozás a találkozó sikeréért, a részvételre biztató prédikációs betétek, és a fokozottabb hirdetés.

A pünkösöd megünneplése az eddigiekhez képest új elemekkel gazdagodott (szentségimádás, agapé, esti ima a Kálvárián), és még ezeken felül is újat hozott a pünkösödhétfői egyházközségi majális. A részletekről másutt olvashatunk, de az egyházközség mindenképp igazi sikernek, tartalmas, felhőtlen, oldott közösségi napnak könyvelheti el az új kezdeményezést.

A testület folyamatosan tárgyalja, és napirenden tartja a plébániai honlap mind tökéletesebb megvalósításának ügyét, a katolikus óvoda ügyét (jelenleg a városszerte kiosztott kér-

dőívek értékelésének módjáról, mikéntjéről egyeztetünk), és a plébániaudvar hosszú távú építészeti, kertészeti kialakítása - koncepció kidolgozását.

Elkezdődött az egyeztetés egyházközségünk jövőképeiről, stratégiai kérdéseiről, rövid és hosszú távú céljairól, elképzeléseiről. Ez mind testületen belül, mind a munkanyagok széleskörű terjesztésével, és az egyéni vélemények elérésének szándékával testületen kívül, az egész egyházközség reményeink szerinti bevonásával történik.

HEININGER FERENC

Bontsuk le a falakat! - 1. téglá

Átvettük a Nagymaros újság legutóbbi számának ezt a cikkét, ami joggal tart számot a közérdeklődésre. Leginkább mégis - az elsőként érintetteknek - nekünk szól.

Írásom ötlete egy gödöllői egyházmegyei rendezvényen fogalmazódott meg bennem. *Keszeli Sándor* érdekesítő előadását hallgatva a homlokomra csaptam: itt a lényeg, itt a kutya elásva, ezért méregetjük gyanakodva egymást hívők és nem keresztények. Mire gondolok?

Az utóbbi hónapokban nyakig belefolytam a helyi katolikus óvodalapítás/nem alapítás ügyébe. Olykor meglepődve, és kicsit szomorúan hallgattam a mi oldalunkon állók, avagy az objektív, jóindulatú "túloldaliak" óvó figyelmeztetését: ne csináljatok külön óvodát magatoknak, ne klikkesedjete, ne haragítsátok magatokra a Marosiakat. Többek szemében nem élveznek túlzott szimpátiát a "templomosok", nem kellene ezen a helyzeten tovább rontani. Fenti kijelentéseken legegyszerűbb lenne megsértődni, de ha már többen - értelmes, jó akaratú emberek - mondják, szerencsésebb elgondolkozni a felvetetteken. Mi ugyan belülről magunkat nagyon frankó gyerekeknek látjuk, de tény: ez saját magunk belterjes vélemény magunkról. Mi lehet a baj velünk a kívülállók szemében?

Egyházunkban a mai napig - és itt jön a bevezetőben említett előadás témája - két szemlélet él és van jelen egyszerre: 1) a népegyházi szemlélet; 2) a missziós, evangélicus, közösségi egyház szemlélete.

A népegyház szemlélet a következőket mondja: Önmagunkat, javainkat, pozíciónkat folyamatosan erősítsük. Legyünk minél többen, tömeg egyházra van szükségünk, minél több megkeresztelt emberre. A statisztikai szám a lényeges - sokan legyünk! (És a hitbéli dolgok megélése olykor már másodlagossá válik.) Váljunk erős várrá, bástyává. Demonstráljuk mindenhol, minden fórumon, hogy az egyház megkerülhetetlen. Mutassuk meg, hogy nagy és erős ez a nyáj, és verjük vissza a bennünket - mint vallási, jogi, gazdasági intézményt - ért támadásokat.

Ha ti - mint nyájon kívüliek - ennyit láttok belőlünk, pusztán ennyit tudunk megmutatni önmagunkból, jogos, és érthető a fanyalgás egyházunkkal, és a marosi egyházközséggel szemben. Magunkba kell néznünk, magunkba kell szállnunk, és noha hiszem, a dolgok sohasem feketék, vagy fehérek, ha jól megkapargatom emlékeimet, több olyan személyesen megélt helyzetre, szituációra emlékszem városkánk életében, ahol a tanításunk szerinti alázat és szeretet helyett keresztény hitünk gögje, és megfellebbezhetetlen igazságunk tudata próbált volna harcba szállni bármilyen ügyért, persze, hogy sikertelenül, avagy sikerrel, de az erkölcsi győzelem hiányában. Nem mindig, és nem minden fronton, de ha csak néhány ilyen ügy akadt is az elmúlt esztendőben, már nem tudjuk védeni magunkat az általánosítás igazságtalanságával szemben.

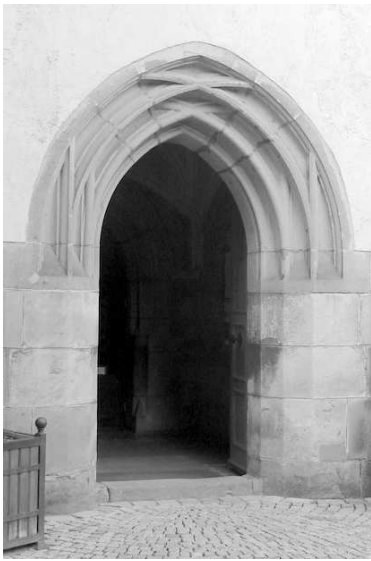
De van itt még valami a tarsolyban: egyházunk másik arca, a missziós, evangélicus, közösségi egyház! Mit hirdet Ő?

A lehető legprofánabb tételt: élj valóban úgy, ahogy valóságod tanítja. Életed legyen tanúságtétel mindenki számára. Szeretettel fordulj embertársaid felé (de piszkosul nehéz ezt megtenni a mindennapok kiélezett helyzeteiben), és a megbocsátás nemes eszméje kísérjen el mindennapjaidban. (A nyugati kultúra embere terhei felét egy pillanat alatt lehetné, ha nem hurcolna és tartana számon időtlen időközökkel sérelmeket.) Ne onnan tudják rólad, hogy keresztény vagy, mert a templom első padját koptatod, hanem mert átéled, megéled azt, amit hirdetsz, és jelként élsz. Rokonaidd, munkatársaid, barátaid csak annyit látnak az egészből: ezzel az emberrel öröm együtt lenni, együtt dolgozni, együtt ünnepelni. Nem elvesz, hanem ad, nem kér, de juttat, nem siránkozik és fanyalog, hanem biztat és erőt ad.

Hogy közöttünk, keresztények között nem sok ilyen akad? Hát persze, de akad! Hogy számos hibánkkal, elítélendő cselekedetünkkel ugyanolyan gyarlók vagyunk, mint a nem hívők? Hát persze, ki állította az ellenkezőjét? Nem azt mondjuk: hibátlanok vagyunk, hanem hogy törekszünk azzá válni. Sokszor igen esendően, megmosolyogtató módon, de a többség lépésről lépésre araszol előre ezen a hihetetlen nehéz úton. És aki azt mondja, hogy ennek a mindennapjainkban nincsen látszatja, az kampózik! Elég a helyi Katolikus Karitás 20 éve tartó, elesettekre kiterjedő szeretet szolgálatát említenem. Elég a 3-4-5-6 gyermeket vállaló helyi keresztény nagycsaládokkal példálóznom, kiknek ösztudományja nem a nyakló nélküli gyermekvállalásban merül ki, hanem gyermekeik garantáltan értelmes, tanult, dolgozó, magyar emberfővé való felnevelésében. Avagy példának hozom az immáron tradicionális Erzsébet-bált, ahol évről évre többszáz ezer forint nagyságrendű adományhoz juttatják zömében keresztény családok *Böjte Csaba* árva gyermekeit. Említem a szívüket, lelküket adó óvodai, iskolai, és kiskamasz hitoktatókat, akik a gyermekek legfogékonyabb éveiben - a katolikus hit alapvetéseinek oktatása mellett - gyakran életre szóló lelki- és szeretetélményhez juttatják a minderre rendkívül éhező gyermekeket. Példá-

lódzhatom az egyházközségünkön belül működő 24 aktív, élő közösséggel, amely közösségek tagjai a gyermekektől az időskorúakig a teljes palettát fölkarolják. Kell e mondanom, micsoda erőt jelent ennek a 200-250 embernek, hogy valahová tartoznak, valakik számon tartják sorsukat, valamikor - heti, havi rendszerességgel - találkozhatnak azokkal, akik körében jól érzik magukat, akikkel egyívásúak.

Mint a fentebb leírtakból kiolvasható, magunk között - közössönjük, jól elvagyunk. De minden híreszteléssel ellentétben közösségeink, és egész egyházközségünk nem zárt. Lehet, hogy kicsit ügyetlenül, kicsit túl szemérmesen, de nyitottak vagyunk bárki befogadására. Sőt, az elmúlt időszakban kifejezett törekvés a nyitás a "kívülállók" felé. E törekvésünket jól példázza az utóbbi évek elsődőzásra való felkészítési metódusa, ahol a nem gyakorló keresztény szülőket is nagy számban, és szép eredménnyel sikerült bevonni a felkészülésbe. (Számosan közülük ott is ragadtak, nyájon belülre kerültek.) Félreértés ne essék, e fórumon nem téríteni akarok, de szemet nyitogatni mindenképp: aki veszi a fáradságot, és nem ragad meg a felszínen, az láthatja, hogy mi "templomosok" is csak emberek vagyunk. Nem másik kaszt, nem más klikk, hanem az Isten keresés vágyával "megvert" esendő emberek.

Úgyhogy kedves barátaim - egy hajóban evezünk mindnyájan, hívők és nem hívők, ideje ráébrednünk. Ne méregessük egymást gyanakodva, sem erről, sem arról az oldalról. Köpjük meg a markunkat, és tegyük a dolgunkat tovább, majdnem ugyanúgy, mint eddig. Az azért nem baj, ha nem csak egymás mellett, de mind gyakrabban együtt!

HEININGER FERENC

rekseregében is természetesen keverednek a cigány és nem cigány iskolások.

A karizmatikus imacsoport havi rendszerességgel keresi fel az Öregek Napközi Otthonát.

A márianosztrai zarándoklatunkkor csatlakoznak hozzánk Nagymaros szűkebb-tágabb környékéből, a hétköznapi szentmisékre is átjárnak időnként a templomunkba.

Az újraindult igekör tagjainak fele hívő református, hiszen az Élet Igéje a mi közös gyökerünk!

Vannak rövidtávon megvalósítható vágyaink. Egy tágasabb saját helyszínen nagy lehetőséggel nyithatnánk bárki felé a könyv, a kultúra, a kikapcsolódás irányából.

Könyvkészletünk birtokában, legyen bár nagyon szerény, joggal vágyhatunk egy plébániai könyvtárra. Ahogy helyünk lesz, tudom, az állomány is rohamos gyarapodásnak fog indulni! Lenne máris könyvszerető munkása ennek a leendő lelki-műveltségi-szórakoztató szolgálatnak.

A közösségi ház, már sokak középtávú álma egy ideje: változatos foglalkozások, találkozások, programok helyszíneként. Ahol 20-30 főre szállás is adódna, lelkigyakorlatos alkalmakra, kirándulásokra, cserenyaralásokra felajánlható tágabb otthonunkként. Karitásztáboraink szervezése során igen bátorító az a tudat, ha valahol befogadnak, sőt szívesen látnak, és csekély forrásainkat nem egy idegen közeg viszi el személytelen szolgáltatásaival.

Egy másik helyszínünkkel jobban állunk: a Szent Erzsébet tér kiváltságos terepe lehet majd meghitt beszélgetéseknek, csöndes megállásnak, iskolások, idősek, kirándulók út menti letelepedésének. Festői ennek a három utcácskának a torkolata a hármass pinceívű dombbal és a fákkal! A város és benne az egyház közös erőfeszítéséből széppé, arányossá, vonzóvá válhatna ez a kiöblösödés, hogy méltó legyen a tér névre, egészen méltó szobrához, vagyis Magyarországi Szent Erzsébet alakjához.

A templom vonzaskörzetében is kialakíthatnánk egy alkalmas játszó felületet a tíz év fölöttieknek, akiknek - már kiszorulva a kicsik közül - nem telik a fizetős sportokra. Itt valamiféle estközi mozgásos foglalkozás is történhetne.

Hosszú távú álmom - és ezzel sem vagyok egyedül, tudom - a megépített és használatba nem vett szálloda benépesítése étellel. Egy lelki központ? Egy természetbarát gazdálkodás tanító-gyakorló központja? Egy szociális foglalkoztató ház?

Utóirat: *Ha álmodni merészelek, tegyek is érte: egyelőre én imádkozom, élek és remélek mindezért!*

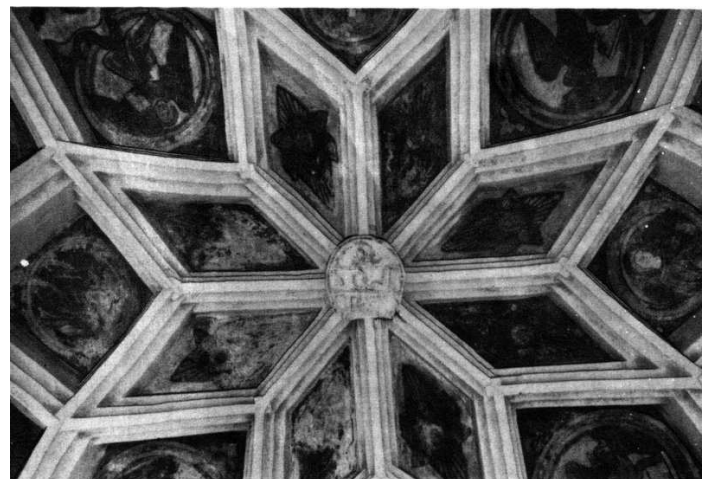
HORTOVÁNYI EMŐKE

Álmokra bátorítva az 1. téglá után

A képviselő testület mindnyájunkat gondolkodásra hív. Milyen legyen a plébániánk? Vajon mi vonzza közelebb azokat, akik eddig nem találkoztak velünk, gyakorló hívőkkel? Hol vannak kapcsolódási pontjaink a várossal? Mitől nyitott, kérdezzük az egyházközség vezetőjével?

Kezdem azzal, hogy plébániánk körébe itt-ott nyílik az ajtó:

Az ugyan egyértelmű, hogy egy karitászcsoport bárkin segít, érdekem, ígéretük biztosítéka nélkül, nem tekintve semmire. A Szent Rókus Karitás soraiban viszont jól megférnek a keresztény felekezetek, de nem feltétel semmiféle vallás gyakorlása. Nyári táborainak, foglalkozásainak gye-

Amikor minden besegít

Egyházközségünk majálisa pünkösdhétfőn

Dél előtt a fiatalok változatos programokat szerveztek a gyerekeknek, hogy addig a szülők zavartalanul vehessenek részt *Lothringer Éva* előadásán a templomban. Éva arról tanított minket, hogyan próbáljunk közelebb kerülni Y generációs (az online világban élő) gyermekeinkhez, embertársainkhoz, illetve hogyan hívjuk meg őket a kölcsönösségre. Előadása szép számú közönséget vonzott, témája mindenkit megérintett. Az idő szűkössége nem tette lehetővé a téma teljes részletességű kifejtését, így felmerült az igény egy későbbi alkalommal történő folytatásra is.

A program délben szentmisével folytatódott, amit István atya mutatott be a zsúfolásig teli templomban. Majd a szorgos szakácsok által készített vadételekből csemegézhattunk. A délután folyamán még számtalan program várt gyerekekre és felnőttek egyaránt.

Fantasztikus élményt éltünk át szervezőként ezen a napon: megtapasztaltuk Isten jelenlétét, szeretetét, a Szentlélek erejét. A nap tervezése során igyekeztünk minden szempontot figyelembe venni, hogy igazán közösségi legyen az ünnep! A Jóistent hívtuk, hogy együtt munkálkodjunk, minden az Ő akaratára szerint történjen. Ezt éreztük is a nap folyamán. Éreztük testvéreink nyitottságát, jó szándékú segítőkészségüket, az igazi örömet, a lelkesedést, és az egymás iránt megnyilvánuló szeretetet. Az előkészítés természetesen nem volt tökéletes, sok hibát vétettünk. Felemelő élmény volt, hogy résztvevő testvéreink szeretettel elnézték ezeket, és teljes természetességgel segítettek a megoldást.

Volt, aki bár nagyon jól érezte magát, tréfásan azért megjegyezte, hogy egy közös kerékpártúra azért még fokozta volna

a nap hangulatát. Sokan értékelték a "Soproni Frigyláda" aktív jelenlétét, kiemelve, hogy más egyházközségi eseményen is számíthatnak a részvételére.

Voltak, akik írásban küldték el a véleményüket:

Csodálatos érzés volt köztetek, veletek lenni! Köszönet István atyának és minden testvéremnek, akik e napnak megvalósításában részt vettek, hogy pünkösdi ünnepét ilyen felejthetetlené tette. Amikor a Szentlélek az esővel összeterezt bennünket, az Egység megvalósult. Szeretném, ha a szentmiséken és hétköznapiakban is megélnénk ezt, és ugyanilyen nyitott szívvel hívni és fogadni a távollévő testvéreinket, ahogy ti fogadtatok bennünket

HÁLÁS KÖSZÖNETTEL: EGY NAGYMAROSI CSALÁD

A kezdeti szakadó eső láttán - bár a földeknek nagyon kellett -, még idős édesanyám is kijelentette, hogy az nem lesz az igazi, ha nem a plébániakertben leszünk. Így aztán az otthoni készülődés közepette gyorsan pár fohászt is mondtam az Úrnak, hogy hála az esőért, de azért jó lenne, ha később kisütne a nap, arra gondolva, biztos más is kéri velem együtt. Később még jobban megeredt... Akkor így kell elfogadni ezt a napot - gondoltam.

Először az Úr táplált minket a szentmisén, és mire befejeződött, az idő is gyönyörű lett.

Vittünk a szívünkben az Urat, át a plébániakertbe, a közös ebédre. Igyekeztünk számunkra ismeretlenekkel is szóba állni, és közösen fogyasztottuk el a testvérek főztjét. Nagyon finom volt, gyakorlott háziasszonyok is megdicsérték. Jó volt látni a sok fiatal szülőt, és a gyerekek önfelelt szórakozását. Békét és szeretetet kaptunk ezen a napon Istentől, és egy szép közös emléket. Nagyon köszönjük István atyának, és minden szervezőnek.

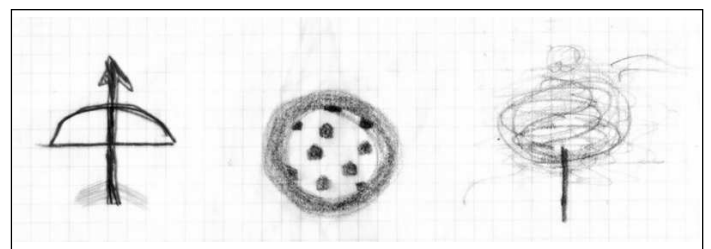
Legfőképp hála a Szentléleknek, hogy köztünk volt!

TESTVÉRI SZERETETTEL: HAMVAS MARIANN

Hálásan köszönjük a sok segítséget, amit a kedves testvérektől kaptunk. Köszönjük az ebéd hozzávalóinak gondos előkészítését, az ebéd elkészítését, a sütemények sütését, a plébániakert rendezését, és minden kisebb és nagyobb dolgot, amivel ki-kí hozzájárult ahhoz, hogy ez a nap maradandó közös élménnyé váljon. Nem utolsósorban köszönjük szépen a nap anyagi támogatását is.

Két álmos, tüskés kedvű gyerek, ráadásul lóg az eső lába! Csak menjünk oda, legföljebb hamar visszafordulunk - biztatom őket. Eleinte tétován, tartózkodó érzelmekkel, majd felbátorodva az őket körülvevő elfogadástól, beletalálnak korosztályuk játékaiba. És leszakad az eső! Beszorulva a tető alá azt hittem, most szétzilálódik a plébániakert. Látva azt a türelmet, ahogy az arcfestők megrendelés szerint virág, vadállat vagy vidám tökfilkó képét varázsolják elő, hallva a közismert énekeket gitárkísérettel, részeseülve a kölcsönös figyelemből, elcsodálkozom. És a ráadás: tűz, illat, kürtőskalács... Nem akaródzik elköszönni. Estére a bábból kibújt egy-két pillangó.

EGY NAGYMAMA

Köszönjük, hogy ilyen sokan együtt tudtunk ünnepelni, idősek, fiatalok, családok, gyerekek! Bízunk benne, hogy jövőre is együtt ünnepelhetünk!

A tavasz- és nyárváró eseményen az időjárás ugyan nem kényeztetett el minket, ám hála Istennek, a nem várt esőzés nem szétszélesztette, hanem még jobban összehozta az ünneplőket. Az eleredő esőben a közös gitáros énekléssel és örömteli beszélgetésekkel törekedtünk magunk közé idézni Jézus jelenlétét. Ilyen az, ha van közösség, és boldogok vagyunk, hogy a tagjai lehetünk!

A SZERVEZŐK

Nem szándékom...

*Nem szándékom, hogy kérjelek a jóra.
Perzselő szomját kelteni a jóra: ezért jöttem.
Nem szándékom, hogy hívjalak a jóra.
Korgó éhet kelteni a jóra: ezért jöttem.
Nem szándékom, hogy kérjelek és hívjalak.*

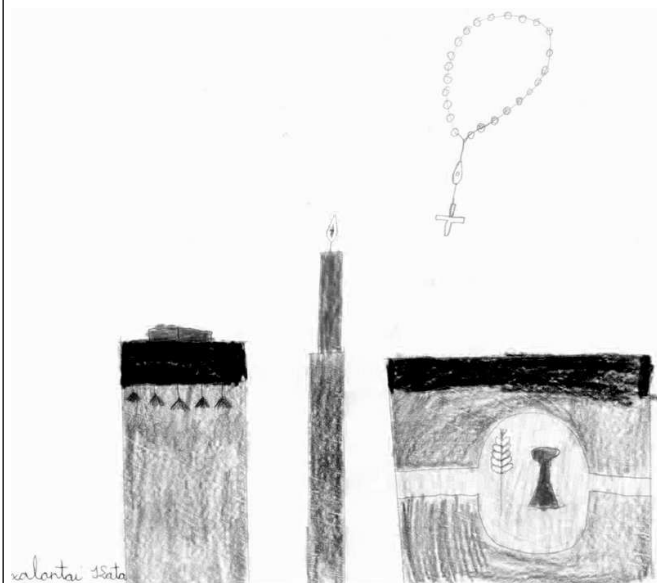
*Ha nem iszol meg engem: torkod lángot vet.
Beled összefacsarodik, ha nem eszel meg engem.
Nem kérdem: akarsz-e követni.
Választhatsz köztem és kínod között,
S a kint választani gyáva vagy - igen gyáva.*

*Nem tervem, hogy vonjalak a jóra.
Lépést sem teszek érted.
Nem tervem, hogy várjalak a jóra.
Magad kívánsz jönni hozzám.
Hogy vonjalak és várjalak: nincs oly jelem.*

*Kicsiny vagyok, mint a porszem.
Szolgád vagyok, de meggörnyedsz előttem.
Királyom vagy, de meg kell görnyedned előttem
Mert ostobán bántál hatalmaddal - igen ostobán.*

*Kicsiny vagyok, mint a porszem,
S az Atya megnevez engem,
S az Anya karján visz engem,
Mert szomját fakasztok benned a jóra,
Mert éhet támasztok benned a jóra:
Mert hiába hívtak téged a jóra.*

(WEÖRES SÁNDOR)

Ovis hittan

Második éve, hogy segítőként bekapcsolódom az óvodásoknak szervezett hittanos foglalkozásokba. Korábban már gyermekeimen keresztül megtapasztaltam, hogy mennyire szeretnek járni ezekre a délutáni órákra. Számolgtatják a napokat, hogy mikor lesz újra ovis hittan.

Most, hogy részt veszek kicsit a munkában is – Hadi Péterné Kinga az, aki kifogyhatatlan fantáziával és leleményességgel vezeti a foglalkozásokat – örömmel látom a gyerekek nyitottságát, felhőtlen jókedvét és egyben törekvésüket a jóságra. Nyiladozó értelmük sok okos és néha fogós kérdést is szegez felénk.

A foglalkozásokon a hétköznapi dolgokon keresztül a mennyei Atya jóságát, gondoskodását igyekszünk megismertetni. Sokszor a gyerekek maguk készítenek apró tárgyakat, amit haza is vihetnek. Mindig van közös imádság és éneklés, amitől gyakran zeng az egész napközi.

De nem titkolt szándékunk a gyerekeket közösséggé formálni, hogy a barátságaikban megtanuljanak keresztény alapértékeket: egymást elfogadni, segíteni és együtt ünnepelni. Ezért van sok játék és közös munkálkodás az alkalmon.

Nagyon örülök, hogy bekapcsolódhatok ebbe a feladatba! Egyben köszönöm a szülőknek, hogy ránk bízzák gyermekeiket!

DROBILICH ZSÓFI

Tanúság

Kiadja: Szent Kereszt Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

A Tanúság megjelenik Húsvétra, Pünkösdkor,
A szent kereszt felmagasztalása ünnepén és Karácsonykor

Felelős kiadó: Gáspár István
Szerkeszti: Hortoványi Emőke
Jelen számunk munkatársai:

Heinczinger Balázs, Heiningger Ferenc, Hortoványi Jenő,
Kovács Barna, Kovács Linda, Trieb Mariann

Nyomdai előállítás: Dunapress Bt, Nagymaros

Megjelenik: 500 példányban